

Považuji za zázrak, že ke mně přišla příležitost zachránit někomu život

10.10.2022 - Helena Mráčková | Krajský úřad Zlínského kraje

Nikola Lacková je sympatická mladá žena, která už 11 let pracuje v kroměřížském Kauflandu, nyní jako vedoucí čerstvého úseku. Ráda čte, poslouchá hudbu, sportuje a tančí, stará se o dva francouzské buldočky, s nimiž tráví většinu volného času. Říká o sobě, že je úplně obyčejný člověk, který žije obyčejný život. O to víc žasne nad tím, že právě ona byla vybrána jako vhodný dárcce kostní dřeně pro vážně nemocného příjemce.

Slečno Nikolo, co vás přimělo zapsat se do registru dárců kostní dřeně?

Ačkoliv hodně čtu a využívám sociální platformy, prakticky nic jsem o dárcovství nevěděla. Ale před sedmi lety onemocněl bratr mého kolegy a hledal se dárcce, tak jsem prostě řekla: Pojdme se zapsat, třeba mu můžeme pomoci! Domluvili jsme, parta z práce, že to zkusíme a šli jsme se nechat zaregistrovat v Kroměřížské nemocnici. Dárce pro nemocného se tehdy našel v cizině. Dnes je to zdravý kluk, který k nám chodí nakupovat. Málem už jsem zapomněla, že jsem v registru. Na jaře roku 2021 mi najednou do práce zazvonil telefon z Plzeňské nemocnice: Jeden pacient, s nímž mám shodu, by prý potřeboval mou kostní dřeň. Ať si nechám projít hlavou, jestli bych chtěla darovat. Vůbec jsem neváhala. Celou noc jsem nespala, byla jsem nabitá energií z představy, že můžu někomu zachránit život. Začala jsem si hledat informace a připravovat se na cestu.

V Plzeňské nemocnici se pak dělo co?

Především tam všichni byli úžasně milí a ochotní. O dárce se opravdu krásně starají. Připadala jsem si jako celebrita, jak mě opečovávali. Velmi podrobně mě vyšetřili, včetně rentgenu srdce. Byla jsem dost nervózní, protože nerada chodím k doktorům, raději se vždy ze všeho léčím sama. Potom už byl stanoven termín odběru.

Rozhodla jste se pro variantu odběru bez narkózy, z periferních žil?

Ano. Pět dní před tím jsem užívala růstové hormony, abych měla dostatek krvetvorných buněk. Přijela jsem den předem a ráno už nastal samotný odběr. Po celou dobu se mnou byla paní doktorka. Trvalo to asi čtyři hodiny. Ležela jsem, pustili mi hudbu. Napíchli mi žíly na obou rukách a pak už to jelo. Nemocnice má smlouvu s hotelem, kde jsou dárce ubytováni. Nabídli mi možnost ještě v Plzni přespat, ale kvůli pejskům jsem chtěla jet rovnou domů. Můj přítel řídil a postaral se o mě. Cítila jsem se trochu oslabená, ale to trvalo jen krátce. Ohromně mě nabíjel ten krásný pocit, že jsem někomu mohla pomoci. Pořád na tu „druhou stranu“ myslím. Víím, že je to dítě a byla bych šťastná, kdybych se s ním někdy v budoucnu mohla setkat. Zatím to vůbec nepřichází v úvahu, protože pět let trvá promlčení lhůta. A případné setkání je možné, jen když si to obě strany přejí.

Ačkoliv jste vedena v registru dárců, byla jste dotázána, jestli skutečně chcete darovat. To je běžná praxe?

Jistě, vždy se člověka ptají a může se rozhodnout, zdali a jakým způsobem chce odběr absolvovat. A pokaždé – když se rozhodne pro – tomu předchází pečlivé zdravotní vyšetření. Žena například nemůže darovat, když je těhotná nebo kojí a těch důvodů je samozřejmě více. Zdravotní stav člověka i jeho situace se může za dobu, kdy je veden registru, zásadně změnit.

Měla jste určitý strach, obavy?

Byla jsem nervózní. Nemocniční prostředí pro mě není přirozené. Také jsem slyšela různé ty řeči, že člověk ochrne, že ho budou píchat do páteře a řezat kosti. Lidi si to takto představují, ale vůbec neví, co to obnáší. Mluvila jsem s mnoha dárci, kteří se dobrovolně rozhodli pro odběr z kosti v narkóze, a říkají totéž, co já: nic to není. Málo informací je obrovský kámen úrazu a důvod, proč dárci pořád nejsou. Obdivuji paní Zdeňku Wasserbauerovou, která se náboru věnuje už tolik let. Je to anděl a dělá neuvěřitelnou práci tím, jak stále lidi přesvědčuje, aby vstoupili do registru. Myslím si, že my mladí bychom jí v tom měli pomoci. Chtěla bych apelovat na všechny zdravé lidi od 18 do 35 let, ať neváhají a jdou se zapsat.

Při Dožínkách Zlínského kraje v Kroměříži jste se také osobně zapojila do náboru...

Musím říct, že jsem nadšená, kolik lidí za námi do stánku přišlo. Moc velkou šanci jsem tomu nedávala, a přesto se nám podařilo do registru získat 82 nových dárců. To je fantastické a překvapilo mě to. Chtěla bych za to Kroměřížanům poděkovat.

Co vám dárcovství dalo?

Obrovsky mě to obohatilo. Jednak tím, že zatím nemám vlastní děti a mohla jsem neznámému človíčku dát naději na nový život, to je pro mě nádherná věc. Mám spoustu kamarádek, které se mnou všechno prožívaly a teď už mě doprovázejí na náborové akce. Dřív jsem byla uspěchaná, pořád jsem se za něčím hrnula, tak jako většina lidí, ale toto mě zastavilo. Přemýšlím nad věcmi úplně jinak. Naprosto mi to změnilo pohled na svět. Je to těžko popsateľný pocit vnitřního štěstí, které není chvilkové, ale trvá dlouho. Ještě nikdy předtím jsem to nezažila – takové naplnění a klid. Myslím si, že když člověk udělá jakékoliv dobro, tak se mu to vrátí. Tím, že jsem dala něco ze sebe, dějí se mi v životě hezčí věci a jsem šťastnější. Považuji za zázrak, že ke mně tato příležitost přišla.

<https://www.kr-zlinsky.cz/povazuji-za-zazrak-ze-ke-mne-prisla-prilezitost-zachranit-nekomu-zivot-aktuality-17984.html>